

GABRIEL FERRIS

Ja no et cobege més
per aquesta nit.
La dolçor de la teua fruita
d'entretemps m'ha dessucat
l'ànima i ha fet del meu trempament
sols un record perdurable
a la memòria.

Demà a la nit,
no obstant, retrobarem plegats
memòria i trempament.

Et veig, des del meu racó,
com et rentes al bidet
les restes de l'esperma,
la claror del gaudi.
Els flocs dels teus cabells,
sota la llum lleu, cauen
pel pendent del teu nu.
Amb aigua freda, et rentes
pressurosa, i se t'esgarrafa
la pell per la imminència
del record.

Jo conec un cau;
el saben els meus dits,
el tacte del meu goig.
Viatge a la pregonesa
del món aquàtic
on refulgen perles i maragdes,
somnia de retorn,
convulsions d'oblits.
Absort, recórrec els plecs
del cove, la rugositat carnosa,
el regne on es claudica.

«Botons de foc al cor
la fiblada d'amor».

J. Salvat-Papasseit

Em vaig aturar al teu davant.
Érem els dos a soles a la cambra:
tu amb la teua nuesa oferidora;
jo amb els meus ulls que t'esguardaven.
Va temptar la mà el teu bosc atapeït
i l'índex i el polze feren via
plegats on recalca el camí sinistre.
Un botó de foc, el breu puntal
que et sobreeixia, et féu estremir
d'enyorances en la teua illa xopa
mentre, amorosament, se'm cremaven
els dos dits per la fiblada.

Ben, ben endins, on recala
el teu fal·lus per al seu gaudi;
ben endins, mentre el món s'esfondra,
recórrer valls i pregoneses,
solituds de planures i bosquíries.
Quan un cop aconseguir el salconduit
i traspassades les portes de la ciutadella,
ben endins posar-se a recer de la pluja
i la tronada i l'aspror dels dies bròfecs.
Ben, ben endins, on guarir i emparar-se
de nafres tan antigues com la soledat.
Acords de clavicèmbal teclejaran el ritme
intern del sotragueig al capdavall, ben endins,
on trontolles prop del desig i de la mort.

Indolent i a quatre potes,
el teu cos estergit de coloraines
de llum que franquejaven la persiana,
sobre la catifa vermella i jaspiada
t'he vist com qui ensumàs racons
humits, recòndites fosforescències.
Tota nua, l'esplendor de les natges
semblava cercar un punt inconcret
del pà·lid estucat del sostre.
Amatent, he resseguit el viarany subtil
que, a les palpentes, es perd a la volta
d'un bosc atapeït de fulles i matolls.
Sols un instant has capgirat la testa
i, de fit a fit, ens hem creuat l'esguard;
la teua sina, retallada, es bressava
gravitant cap al vermell i el jaspi molls.
Corprés, he volgut flairar l'obac rellent
del clos vial: t'he engrapat per la cintura,
m'he vinclat en la penombra i he defallit.